

O VILI, KI VIDI V TEMI – vtisi učencev

V soboto zjutraj smo se ob 9.00 dobili na avtobusni postaji pred pekarno v Limbušu. Ob 9.07 je pripeljal avtobus in nas odpeljal do avtobusne postaje na Glavnem trgu. Sprehodili smo se do lutkovnega gledališča. Učiteljica je stopila po karte, mi pa smo se medtem posladkali v Gledališki kavarni.

Predstava se je začela ob 10.00. Govorila je o najmlajši vili, ki v ničemer ni bila spretna, njeni bratje in sestre pa so se odlikovali vsak v svoji pomembni posebnosti. Nekega večera šepetaje prosi mamo za pravljico, iz katere bi izvedela svoje vilinsko ime. Vile se namreč poimenujejo po prevladujoči lastnosti. Vilinska mama ji pove pravljico, ki jo s kraljevičem Drobižkom mimo Starca, Hudobnega palčka, volkov, Sončevega služabnika in drugih nevarnosti korak po korak pelje v najtemnejši kotiček sedeminsedemdesetega otoka Črnega morja, kjer Zmaj čuva ujeto kraljično Malino. 'Kdor želi na pot z menoj, ta mora besede videti v temi,' ji reče vilinska mati. In mala vila sledi njenim besedam. Varno se vrne s poti in se izkaže za najpogumnejšo med vsemi brati in sestrami: Vila, ki vidi v temi. Postane vodnica vsem potujočim, iščočim in oklevajočim.

Na naju so naredili vtis krt, ki je svetoval kraljeviču, volkovi, ki so stražili vhod v Sončevo kraljestvo, Hudobni palček, ki je kraljeviču zastavil uganko, ter odšel nazaj k svojemu očetu – Starcu, Zmaj, ki je bil smešen in je ljubil kraljično Malino.

Nežino vilinsko ime bi bilo Bralka de la pianistka, saj rada bere in igra klavir. Anamarijino pa Plesalka, da le športnica, ker rada pleše in se dosti ukvarja s športom.

Predstava nama je bila zelo všeč!

Vsebino predstave sva našli na spletni strani: <http://www.lq-mb.si/predstave/o-vili-ki-vidi-v-temi/>

Neža Musil in Anamari Tone, 6.a

Na začetku sem bila malce skeptična, ko je učiteljica Darja Medved povedala, da je predstava za mlajše. Imela sem kar nekaj predsodkov, a kakor moraš človeku dati možnost, jo daj tudi predstavi. Med njo sem se od srca nasmejala. Bila je smešna, zabavna in imela je nauk. Name so največji vtis naredili zmaj, krt, dedek in kraljevič. Motilo me je to, da je predstava govorila o kraljeviču in princeski ne pa kot piše v naslovu : O vili, ki vidi v temi. Če bi imela vilinsko ime, bi bilo Vila, ki rada igra.

Sara Svena Soršak, 6.a

Meni je bila predstava zelo všeč, Vila, ki vidi v temi, nam je povedala zgodbo o tem, kako pogumni princ, ki na žalost ni dobro sprejet zaradi svoje velikosti, reši princesko Malino iz krempljev troglavega zmaja. Predstava govori, da ljubezen na koncu koncev res premaga prav vse. In da vsakogar čaka lasten srečen konec.

Moje vilinsko ime bi bilo Vila, ki rada spi, saj to res rada počnem.

Selma Sinanovič, 9. a

Tudi meni je bila predstava všeč, saj vila s svojo sposobnostjo lahko premaga princa. Če bi si lahko izbrala super moč, bi si želela, da bi lahko slišala, kaj si ljudje mislijo. To se mi zdi pomembno, saj ljudje ne povedo vedno vsega, kar mislijo. Zdi se mi, da je vila naredila lepo in pravo stvar.

Moje vilinsko ime bi bilo Vila, ki rada pomaga. Rada pomagam drugim. Če bi sama imela težave, bi bila namreč zelo vesela, če bi kdo pomagal meni.

Ana Tripkovič, 9. a

Predstava se mi je zdela zanimiva in čeprav je bila namenjena mlajšim otrokom, sem užival v nastopu. A vseeno mi je nekaj manjkalo, mogoče me je zavedel naslov, saj je pisalo O vili ki vidi v temi, ampak je večinoma govorilo o najmlajšem princu.

Če bi imel vilinsko ime, oziroma če bi bil vilinec, bi se mogoče imenoval Vilinec, filozof. Pomenilo bi, da bi za vsako stvar, imel nekaj povedati, ali bi bilo kot vic, mnenje, ali pa samo kaj zanimivega vem o tem.

Gal Kocbek, 9. a

Predstava mi je bila všeč; saj je zanimiva, malo smešna in je namenjena mlajšim otrokom. Če bi bil vila, bi se imenoval Mr. Germany, saj znam zelo dobro nemško in bi lahko prevajal nemški jezik. S tem bi koristil tudi drugim, ki tega ne znajo.

Aljaž Kepnik, 7. a

Predstavo smo si ogledali v soboto, 27.1.2018 ob 10:00, v Lutkovnem gledališču Maribor. Ko smo prišli, nam je še ostalo pol ure časa do začetka predstave. Zato smo odšli v majhno kavarno, kjer smo si lahko naročili, kar smo si želeli. Ampak nismo smeli pretiravati z nakupovanjem toplih napitkov ali tortic, saj smo morali dati pet evrov za vstopnice. Ko smo vse pojedli, smo odšli do zaposlene v gledališču, ki nam je trgala karte. Ko smo vstopili v gledališko dvorano, smo poiskali svoj sedež.

Predstava je bila zelo zanimiva in napeta, saj so se dogajale same dobre in hkrati grozne stvari.

Ajda Nišič, 7. a

Predstava je zasnovana zelo zanimivo, saj je sestavljena iz dveh delov, iz tako imenovane okvirne in vložne zgodbe, kar pomeni, da zgodbo nekdo pripoveduje. Čeprav si dogodki jasno in razumljivo sledijo v zaporedju, so hkrati simbolični. Princesa, ki jo išče princ, je skrita v kozarcu marmelade. Le kdo bi kraljično iskal v kozarcu marmelade, če pa kraljične živijo v palačah, gradovih ...? In ta je eden takšnih dogodkov, ki ga lahko razumemo kot simboličnega. To ne smemo razumeti dobesedno, nima smisla, da hodimo od kozarca do kozarca in iščemo princeso. Lahko pa iščemo nekaj velikega in pomembnega (kot je v zgodbi princesa) v majhni stvari, kjer si nihče ne bi mislil, da se skriva (kot v zgodbi kozarec marmelade). Tudi liki so zasnovani tako, da se skorajda vsak lahko najde v enem od njih. Tisti, ki so oziroma smo se v kakšnem liku našli, nas po predstavi kar sili k razmisleku.

Urban Hajnc, 7. a

Nihče ni dober v vsem. V nekaterih rečeh smo boljši, v nekaterih slabši, a zagotovo pri sebi lahko najdemo kaj, kar nam je res pisano na kožo. Ni pomembno, da smo ravno dobri glasbeniki, športniki, lahko delamo dobro in se trudimo za boljši svet, čeprav je naše delo le kaplja v morje, a brez teh kapelj ne bi bilo morja.

Že samo povabilo na to predstavo je vabilo vse, ne le prepoznanih kot nadarjene, saj je kultura za vse – to mi je bilo zelo všeč. Predstava je bila zanimiva, kljub temu, da je namenjena mlajšim. Postavili smo se v kožo kritikov in opazovali značilnosti in nauk predstave. V predstavi je nastopala vila, ki vidi v temi. To ne pomeni le, da je svetila, ampak

da je znala pokazati pravo smer. Vila pripoveduje zgodbo o princu, ki je iskal ženo. Bil je najmanjši izmed kraljevih sinov in se je odpravil iskat ženo v daljno deželo, kakor mu je naročil krt (ta mu je povedal tudi, da bo deklet našel v kozarcu). Velikokrat se pojavi število sedeminsedemdeset, ki poimenuje oddaljenost, število vilinskih otrok ... Ko je v daljni deželi razbil kozarec z marmelado, se je prikazalo najlepše deklet. S tem dekletom se je odpeljal nazaj v svojo deželo, a lovil ju je zmaj. Pravo deželo je našel tako, da je obesil meč na temo.

Tudi jaz razmišljam, kakšno ime bi si lahko dal. Najbolj prav je sicer takrat, ko nam neko značilnost poda nekdo drug. Vsak pa mora biti do sebe dovolj kritičen in seveda najti svoje dobre lastnosti. Dal bi si naprimer ime: Tisti, ki se trudi biti pošten.

Predstava je bila igrana s sencami, kar je zelo dobro izpadlo, vilo je igral človek, lutke so bile zelo dobre. Zanimiva je bila tudi predstavitev, kaj vse morajo vile znati. To je bilo prikazano s pesmijo in gibanjem rok.

V predstavi so dobre osebe, njihove značilnosti niti niso tako zelo izrazite. Opazil sem pogum in trud. Slabo bitje je bil triglavi zmaj, ki je branil marmelade, v enem izmed njih je bila tudi deklica. Zmaj je bil smešen, saj je vsaka njegova glava govorila svoje.

Tisti, ki nima poguma in ima znanje, velikokrat ne uspe, in tisti ki nima znanja in ima pogum, prav tako ne. Pomembna je ljubezen, saj smo brez ljubezni slepi, brez domišljije pa nam luč vedno ne sveti. Ta luč je naše mišljenje, naša volja in naše delo. Treba je verjeti vase in marsikdaj svoje znanje pokazati. Vila je videla v zgodbi veliko več kot ostali. Zelo globoko lahko zajadramo iz ene same predstave. Domišljija je pomembnejša, kot marsikdo misli, saj nam lahko polepša dan in kdaj celo reši težave.

Andrej Gajfoner, 7. A

Ste se prebili do konca? Zdaj razumete sporočilo zgodbe? Ko je vili, ki v ničemer ni bila zares dobra, mama pripovedovala pravljico o princu, je le ta spoznala. Edino, kar v življenju potrebujemo, so domišljija, ljubezen in pogum. In meja med zmožnimi in manj zmožnimi, nadarjenimi in manj nadarjenimi, sprejetimi in nesprejetimi pade. Vsak je za nekaj na tem svetu. Skupaj lahko gradimo boljši svet. Zase in za druge. Za zdajšnje in prihodnje rodove.

Se nam boste pridružili?

Darja Medved, učiteljica